

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **T. S. – S. a.s., S.**, zastúpeného JUDr. F. V., advokátom v B., proti odporkyňi: **S. Ú. G., K. a K. S., B., o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 41/2003, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. novembra 2008, sp. zn. 14 Co 140/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. novembra 2008, sp. zn. 14 Co 140/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 18. januára 2008 č. k. 12 C 41/2003-122 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporkyňi zaplatenia sumy 3 825 000,-- Sk s 19 % úrokom z omeškania od 5. decembra 1998 do zaplatenia z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, spočívajúcej v nesprávnom a bezdôvodnom zápise exekučného titulu na LV č. X., pre k.ú. S. S. V., čím došlo k zmareniu Zmluvy o budúcej zmluve, odstúpeniu zmluvného partnera od nej a k zaplateniu zmluvnej pokuty vo výške žalovanej sumy navrhovateľom tak, ako sa v zmluve zaviazal. Odporkyňa náhradu trov konania nepriznal. Mal za preukázané, že konaním odporkyne došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a tým bol zápis na LV č. X., zo dňa 3. septembra 1998, kde na spornej nehnuteľnosti v časti C: t'archy, odporkyňa vyznačila - Exekútorický Ú. H.: Upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnostiach E., P., omylom, hoci tento zápis sa mal týkať iného subjektu. Toto ani medzi účastníkmi konania sporné nebolo, nakoľko odporkyňa chybu spôsobenú mylným zápisom uznala a vykonala nápravu obratom, dňa 9. septembra 1998. Predmetom sporu bola zmluvná pokuta,

ktorú sa v zmysle Zmluvy o budúcej zmluve zaviazal zaplatiť navrhovateľ spol. A. spol. s r.o., v zmysle jej čl. II. Zmluvná pokuta je špeciálny zabezpečovací právny prostriedok, ktorý má akcesorickú povahu. Pri svojom vzniku predpokladajú existenciu hlavného záväzku, na zabezpečenie ktorého majú slúžiť. Podľa judikátu NS SR č. R 14/1999 záväzok z dohody o zmluvnej pokute je akcesorickým záväzkom a preto jeho existencia a dôsledky sa viažu na hlavný záväzok. Navrhovateľ uviedol, že k hlavnému záväzku - uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo. Spoločnosť A. spol. s r.o., mu listom zo dňa 8. septembra 1998 zaslala oznámenie o odstúpení od Zmluvy o budúcej zmluve, v dôsledku nedodržania dojedanej lehoty na uzavretie riadnej zmluvy a neskôr jej zaplataenie vyžadovala. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že ak navrhovateľ nezavinil, nespôsobil, nemohol predpokladať vzniknutú prekážku, ide o okolnosť, ktorá vylučuje jeho povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu, pokiaľ samozrejme bola táto jedinou prekážkou, brániacou uzavretiu riadnej zmluvy tak, ako ju deklaruje navrhovateľ. Keďže táto otázka bola mimo rámca tohto konania, prvostupňový súd sa ňou zaoberať nemohol. Navrhovateľ teda podľa uvedenia tejto jedinej príčiny neuzavretia riadnej kúpnej zmluvy nebol povinný spoločnosti A. spol. s r.o. dobrovoľne zmluvnú pokutu zaplatiť a mal vyčakať na rozhodnutie súdu, pokiaľ by ho spoločnosť A. spol. s r.o. skutočne o zaplataenie zmluvnej pokuty žalovala. Odôvodnenie navrhovateľa, že zmluvnú pokutu zaplatil dobrovoľne preto, že chcel mať so spol. A. spol. s r. o., dobré obchodné vzťahy, chcel s ňou v budúcnosti obchodovať, nemohol súd prvého stupňa uznať, ak mal za jeho právnu neznalosť niesť zodpovednosť niekto tretí, v danom prípade odporkyňa. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 25. novembra 2008 sp. zn. 14 Co 140/2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi 3 825 000,-- Sk s 17,6 % úrokom z omeškania od 22. októbra 2001 do zaplataenia, vo zvyšku potvrdil napadnutý rozsudok a odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov prvostupňového konania 119 461,-- Sk a náhradu trov odvolacieho konania 69 323,-- Sk na účet jeho právneho zástupcu. Mal za to, že súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci, avšak vykonané dôkazy v súlade so zákonnými ustanoveniami nesprávne vyhodnotil a vec nesprávne právne posúdil. Pochybil, keď pri posudzovaní uplatneného nároku navrhovateľa nevychádzal zo skutočností, že zodpovednosť štátu podľa § 18 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov (§ 1 ods. 1) nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, je objektívnou zodpovednosťou. Ako vyplýva z ods. 2 uvedeného ustanovenia,

zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že bezprostredným dôvodom, pre ktorý nedošlo medzi účastníkmi Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 6. augusta 1998 k uzavretiu kúpnej zmluvy, bol nesprávny úradný postup - chybný zápis poznámky na LV č. X. v jeho časti C, ktorý vytvoril právny stav, ktorý bol neprijateľný pre budúceho kupujúceho, spoločnosť A. spol. s r.o. B. Z obsahu bodu 4 a 5 čl. I Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 6. augusta 1998 bol nesporne preukázaný záujem budúceho kupujúceho nadobudnúť nehnuteľnosti bez tiarch. Keďže sa navrhovateľovi nepodarilo do uplynutia lehoty dohodnutej na uzatvorenie reálnej kúpnej zmluvy dosiahnuť odstránenie bezprávneho zápisu v LV č. X., uvedená spoločnosť z toho dôvodu od zmluvy odstúpila a požadovala zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty. Táto skutočnosť bolo zrejmé z celej vzájomnej korešpondencie medzi účastníkmi zmluvy. V danom prípade teda existuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom správneho orgánu, spočívajúca v chybnom zápise poznámky na LV a škodou, ktorá navrhovateľovi vznikla zaplatením zmluvnej pokuty. Odvolací súd podľa § 220 O.s.p. prvostupňový rozsudok zmenil tak, že navrhovateľovi priznal uplatnenú pohľadávku na náhradu škody v celom rozsahu, spolu s úrokmi z omeškania od 22. októbra 2001 do zaplatenia vo výške 17,6 % podľa upraveného petitu zo dňa 18. januára 2008. Úroky súd navrhovateľovi priznal od uplatnenia nároku na súde a v časti úrokov za obdobie predchádzajúce tomuto dňu napadnutý rozsudok potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa, ktorá ho žiadala zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Mala za to, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Odvolací súd posúdil podmienky zodpovednosti odporkyne za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. rozdielne, ako tieto podmienky posúdil prvostupňový súd a pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa, resp. sám doplnil dokazovanie. Poukázala na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa § 244 Obchodného zákonníka, na ktorý poukázal odvolací súd vo svojom rozsudku, od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon. Obchodný zákonník neobsahuje zvláštne ustanovenie o tom, že by v danom prípade bolo možné od zmluvy odstúpiť a podmienky odstúpenia si nedohodli v predmetnej zmluve ani zmluvné strany. Takže odvolací súd mal zisťovať, na základe čoho spoločnosť A. spol. s r.o., B. od uvedenej zmluvy odstúpila. Z rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva,

z akých dôkazov tento súd vychádzal pri svojom konštatovaní skutočnosti, že právny stav bol pre budúceho kupujúceho nepriaznivý, preto uvedená spoločnosť od zmluvy odstúpila. Žiadne dokazovanie v tomto smere nevykonala, iba konštatoval svoj názor, ktorý je odlišný od názoru prvostupňového súdu. Odporkyňa uviedla, že právny dôvod na odstúpenie od zmluvy nebol. Odvolací súd sa sústredil len na konštatovanie, že zmluvná pokuta bola požadovaná od navrhovateľa z dôvodu odstúpenia od zmluvy, ale nechal bez povšimnutia skutočnosť, že od takej dohody vlastne ani nebolo možné odstúpiť. Nezaoberal sa otázkou, či dohoda o zmluvnej pokute dohodnutá za podmienok uvedených v čl. II ods. 1 Zmluvy o budúcej zmluve je platná. Krajský súd v tomto smere nevykonala žiadne dokazovanie, hoci odporkyňa viackrát poukazovala na nedostatky platnosti tejto dohody, pretože povinnosť, ktorú zmluvná pokuta zabezpečuje, je vymedzená neurčito. Predmetná zmluva v úvodných ustanoveniach uvádza stroho, že zmluvné strany uzavru do 6. septembra 1998 kúpnu zmluvu. Zmluvné strany si v čl. II nedohodli podmienky, za ktorých možno od zmluvy odstúpiť. Ak spoločnosť A. spol. s r.o. od zmluvy odstúpila, urobila tak protiprávne a navrhovateľ mohol podať na príslušný súd návrh na plnenie zo Zmluvy o budúcej zmluve. V danom prípade sa nestalo, že by navrhovateľ porušil povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy o budúcej zmluve. Predmetná zmluva bola uzavretá ako synalagmatická, čo znamená, že zaväzovala obe zmluvné strany, čiže hociktorá zo zmluvných strán mohla podať návrh na uzavretie kúpnej zmluvy. Ani jedna to však neurobila. Nič nebránilo navrhovateľovi, aby v intenciách Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 6. augusta 1998 podal v zmysle § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka návrh na uzavretie kúpnej zmluvy. To, že sa na nehnuteľnosti, ktorej prevod mal byť predmetom budúcej kúpnej zmluvy, nachádzalo exekučné záložné právo, neoprávňovalo navrhovateľa, aby tento úkon neurobil. Na priznanie nároku titulom náhrady škody nemôže byť postačujúce, že odporkyňa nesprávny úradný postup priznala (nakoniec ten je zjavný a teda preukázaný) a nestačí ani to, že navrhovateľovi vznikla škoda, pretože ak škoda spočíva v zaplatení zmluvnej pokuty, príčinou toho, že navrhovateľ túto zmluvnú pokutu zaplatil, nebol nesprávny úradný postup, ale právne neodôvodniteľné zaplatenie zmluvnej pokuty na základe neplatnej dohody o zmluvnej pokute.

Navrhovateľ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý

rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie odporkyne je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žiadna z týchto väd nebola v dovolaní namietaná a ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej

základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde, platia primerané ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Z ustanovenia § 220 O.s.p. vyplýva, že odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie).

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o opodstatnenosti návrhu a jeho vyhovneniu v celom rozsahu, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 25. novembra 2008, na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté, totiž vyplýva, že krajský súd na tomto pojednávaní žiadne dokazovanie nevykonal. Nezopakoval ani dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, najmä výsluch MUDr. I. A., ktorý bol vypočutý ako svedok k bezprostrednému jednaniu ohľadom predmetnej zmluvy, z ktorého výpovede pri svojom rozhodovaní zrejme vychádzal, pričom z nej vyvodil opačné závery, ako súd prvého stupňa. Bez toho, aby v odvolacom konaní sám podrobne vypočul účastníkov, a najmä doplnil dokazovanie (napr. výsluchom konateľa spoločnosti A. spol. s r.o.) na skutočnosti ohľadom tvrdenia o odstúpení od zmluvy len kvôli nesprávnemu zápisu v K. nehnuteľnosti, ktorý mal byť jedinou príčinou takéhoto konania zo strany spoločnosti A. spol. s r.o. (v tomto smere si odvolací súd bez dokazovania osvojil len vyjadrenie právneho zástupcu na odvolacom pojednávaní, ktorý však nebol bezprostredným účastníkom týchto jednaní) a tým zabezpečil bezprostrednosť vykonania týchto dôkazov pred svojím rozhodnutím, k skutočnostiam, ktoré prehodnotil v odôvodnení svojho rozhodnutia, ponechal na odvolacom pojednávaní len priestor na prednesy právnych zástupcov, ktorí sa však k priebehu skutočností, rozhodujúcich pre záver o dôvodnosti návrhu, vyjadrili len z hľadiska právneho posúdenia, nie však doplneného skutkového stavu.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O.s.p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasledujúcich O.s.p. Takisto iba oboznámenie listinných dôkazov, bez toho, aby bolo uvedené, akým spôsobom k ich oboznámeniu došlo, či boli

riadne na odvolacom pojednávaní prečítané, tak aby ich obsah bol zrejмый, nemožno považovať za zopakovanie dokazovania.

Odvolačí súd si tak nežadováł rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľkou napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K takejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnúť, i keď by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská